

Arrest

nr. 171 502 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2016.

Gelet op het arrest nr. 165 419 van 8 april 2016 waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 oktober 2011 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 15 juni 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 juni 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 augustus 2015.

1.3. Op 29 oktober 2015 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 oktober 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 9 februari 1961 in de Tsjetsjeense stad Goyty. Op 19 juli 1991 huwde u officieel met Y.(...) G.(...) (O.V. 6.686.845). Samen hebben jullie 4 kinderen: een zoon K.(...) G.(...) (O.V. 6.686.854) en een dochter Ka.(...) G.(...) (O.V. 8.078.491), die allebei meerderjarig zijn en in België verblijven. Daarnaast hebt u een zoon I.(...), die nog in de Russische Federatie verblijft en een in België verblijvende minderjarige dochter Kam.(...).

Op 3 november 2011 diende u voor het eerst een asielaanvraag in België in. Uw echtgenote, Y.(...) G.(...) (O.V. 6.686.845) en uw zoon, K.(...) G.(...) (O.V. 6.686.854) waren het jaar voordien reeds in België aangekomen en hadden op 13 september 2010 hun eerste asielaanvraag ingediend bij de Belgische autoriteiten.

Op 30 augustus 2012 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 20 maart 2013 werd voormelde beslissing van het Commissariaat-generaal bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, verklaarde u zich op 15 juni 2015 voor de tweede keer vluchteling bij de Belgische autoriteiten. U deed dit gelijktijdig met uw echtgenote en uw zoon K.(...). Op dezelfde dag diende uw dochter Ka.(...) G.(...) (O.V. 8.078.491) voor het eerst een asielaanvraag in eigen naam in.

In het kader van uw eerste asielaanvraag haalde u aan dat uw problemen in uw herkomstland begonnen nadat uw neef Kh.(...) in 2009 door de politie meegenomen en vermoord werd omdat ze hem ervan verdachten een rebel te zijn. Na zijn dood begonnen de autoriteiten uw zoon K.(...) lastig te vallen omdat ze wilden weten met wie diens neef Kh.(...) contact had gehad. In 2010 werd uw zoon door de ordediensten meegenomen en gedurende 24 uur vastgehouden en mishandeld vooraleer hij aan de rand van het dorp gedumpt werd. Na dit incident ging uw vrouw samen met K.(...) en jullie jongste dochter naar uw schoonzus. U stuurde uw oudste zoon naar Rusland uit veiligheidsoverwegingen en bleef zelf achter in jullie huis, waar u nog tweemaal bezocht werd door de politie die op zoek was naar uw zoon K.(...). De tweede maal werd u ernstig mishandeld en werd u met de dood bedreigd indien u uw zoon niet naar huis zou doen terugkeren. Daarom besloot u uw vrouw en zoon achterna te reizen, van wie u ondertussen vernomen had dat ze naar België gekomen waren.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 23 oktober 2011. Samen met uw dochter Ka.(...) en via een kortstondige tussenstop in Polen (waar u asiel vroeg), kwam u op 28 oktober 2011 in België aan.

Voor deze asielaanvraag, in casu de tweede, beroept u zich op 2 elementen. Vooreerst volhardt u in de motieven die u in het kader van uw eerste asielaanvraag inriep. Daarnaast verklaart u problemen te vrezen in geval van een terugkeer naar uw herkomstregio omdat u in België – net als uw echtgenote – werd gediagnosticeerd met het HIV-virus.

Ter ondersteuning van onderhavige aanvraag legt u – net als uw echtgenote, uw zoon K.(...) en uw dochter Ka.(...) – een nota over van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit

Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Voor onderhavige aanvraag beroept u zich op twee elementen: vooreerst houdt u vast aan de problemen die u inriep bij uw eerste asielaanvraag (problemen naar aanleiding van dood van neef, die gelinkt werd aan de rebellie in de Noordelijke Kaukasus), maar daarnaast roept u ook uw HIV-besmetting in. Ook uw echtgenote werd met het HIV-virus gediagnosticeerd.

Welnu, vooreerst moet benadrukt worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien u er niet in slaagde uw verklaarde problemen, naar aanleiding van het verdwijnen en de dood van uw neef Kh.(...) G.(...), aannemelijk te maken. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg staat de eindbeoordeling van uw vorige aanvraag vast. Bijgevolg kan het Commissariaat-generaal er zich toe beperken om in uw geval de door u aangebrachte nieuwe elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Aangezien u in het kader van onderhavige asielaanvraag kennelijk volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als onaannemelijk werden beschouwd, mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige aanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu komt het Commissariaat-generaal tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voor brengt.

Voor wat betreft de door u ingeroepen motieven met betrekking tot problemen naar aanleiding van de verdwijning van uw neef Kh.(...), moet opgemerkt worden dat u geen overtuigende nieuwe elementen aanreikt.

Uzelf verklaarde in dat verband (CGVS, gehoorverslag dd.05.08.2015, p.8), op de vraag of u dit jaar via uw in de Russische Federatie verblijvende zoon I.(...) nog informatie kreeg waaruit blijkt dat u nog gezocht wordt, hieromtrent persoonlijk geen informatie te hebben verkregen. Op de daaropvolgende vraag of anderen wel dergelijke informatie kregen, verklaart u (CGVS, p.8) dat uw zoon I.(...) het niet kan weten. Bovendien hebt u al enige tijd geen contact met uw zoon I.(...). U reikt voor het overige geen enkel element aan, noch op basis van uw verklaringen, noch op basis van enig materieel bewijs, dat u actueel nog gezocht wordt in de nasleep van de gebeurtenissen rond uw neef Kh.(...). Ook aan uw zoon K.(...) werd gevraagd of hij over aanwijzingen beschikt dat jullie (u) actueel nog zouden gezocht worden in uw herkomstregio. Hij, van zijn kant, verklaarde (CGVS, gehoorverslag K.(...) dd. 05.08.2015, p.5) wel nog contact te hebben met familie (broer en/of neven), maar hij informeert niet naar de voortgang van jullie problemen omdat alle communicatiemiddelen (in de Russische Federatie) worden gecontroleerd. Deze laatste uitspraak van uw zoon K.(...) kan gekwalificeerd worden als een blote bewering, aangezien hij deze niet concreet onderbouwt of staft. Kort nadien geeft uw zoon K.(...) aan dat zijn broer I.(...) (uw zoon) dit jaar geen problemen kende (CGVS, gehoorverslag K.(...), p.6). Welnu, op basis van deze verklaringen kan niet worden besloten dat u overtuigende nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de eindbeoordeling van uw eerste aanvraag, waarbij u en uw gezinsleden zich uitsluitend beriepen op problemen omwille van uw neef Kh.(...), incorrect was.

Voor wat betreft de door u ingeroepen vrees ten gevolge van het feit dat bij u – evenals bij uw echtgenote – in België werd vastgesteld dat u drager bent van het HIV-virus, moet worden geconcludeerd dat u geen elementen aanreikt, waardoor u alsnog in aanmerking komt voor het verkrijgen van internationale bescherming.

Ten gevolge van jullie HIV-besmetting halen uw echtgenote en uzelf zowel een vrees in hoofde van uzelf, als in hoofde van uw kinderen aan.

Wat betreft de vrees in uw hoofde moet het volgende opgemerkt worden.

Uit uw verklaringen (en uit de nota van het BCHV, p. 7) blijkt dat u een gebrekkige toegang tot de gezondheidszorg vreest omwille van uw HIV-besmetting; u zou zich in Tsjetsjenië niet voor HIV kunnen laten behandelen (CGVS, p.4). U geeft echter toe zich niet degelijk geïnformeerd te hebben over mogelijke behandelingen in uw herkomstland omdat u in de Russische Federatie nog niet met HIV gediagnosticeerd was (CGVS, p.4). Uw echtgenote legde quasi identieke verklaringen af (CGVS, gehoorverslag Y.(...), p.5). Welnu, het Commissariaat-generaal beschikt over informatie, waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat in 2007 in Grozny een zorgcentrum werd geopend dat specifiek bestemd is voor HIV/aids-patiënten. Het centrum is uitgerust met een laboratorium, een ziekenhuis voor patiënten en een afdeling voor zwangerschapsen gynaecologisch advies. In het centrum zijn er antiretrovirale medicijnen tegen HIV. Dergelijke medicatie zou gratis verstrekt worden. Uw verklaringen – die eveneens verwoord werden in

voormelde nota van het BCHV -, als zou u omwille van uw HIV-besmetting geen toegang krijgen tot gezondheidszorg, blijken dan ook niet te rijmen met de informatie van het Commissariaat-generaal.

Uw echtgenote verklaarde (CGVS, gehoorverslag Y.(...), p.2) voorts dat uw gezin omwille van uw HIV-besmetting in geval van terugkeer problemen in verband met discriminatie zou krijgen. Bij verdere bevraging verklaarde uw echtgenote dat artsen (in Tsjetsjenië) mogelijk hun beroepsgeheim zouden schenden waardoor uw ziekte bekend zou raken (CGVS, gehoorverslag Y.(...), p.3), een motief dat ook door het BCHV in voormelde nota werd opgeworpen. Ter illustratie geeft uw echtgenote het voorbeeld van een Tsjetsjeense vrouw, wier man aan HIV (AIDS) zou overleden zijn, waarna een commissie ter plaatse zou zijn afgestapt om gezinsleden te onderzoeken. De lokale gemeenschap zou vernomen hebben dat leden van het betreffende gezin met HIV besmet waren (CGVS, Y.(...), p.4). Op de vraag of de betrokken dame problemen kreeg door het bekend raken van de HIV-besmetting binnen haar gezin, verklaarde uw echtgenote (CGVS, Y.(...), p.4) dat betrokkene niet werd behandeld en dat er kwaad over de vrouw in kwestie werd gesproken. De betrokkene zou naar Mozdok vertrokken zijn, maar uw echtgenote weet niet waarom (CGVS, Y.(...), p.4). Op de vraag of de betrokken dame door autoriteiten of medeburgers werd gevisieerd, verklaart uw echtgenote dit niet te weten (CGVS, Y.(...), p.4). Uzelf haalde ter illustratie van het feit dat het beroepsgeheim door dokters in Tsjetsjenië geschonden wordt eveneens het voorbeeld aan van een zieke vrouw, wier echtgenoot stierf en van wie de zoon eveneens ziek was en heel het dorp te weten was gekomen dat zij HIV had. U leidde hieruit af dat het niet anders kon dan dat artsen dat zelf publiek hadden gemaakt (CGVS, p. 4). Welnu, aan de hand van deze vage verklaringen over een Tsjetsjeense vrouw tonen uw echtgenote, noch uzelf aan dat jullie, omwille van het feit dat jullie drager zijn van het HIV-virus wat mogelijk bekend zou raken in uw omgeving, daadwerkelijke vervolging riskeren in jullie herkomstregio. Weliswaar blijkt uit jullie beider verklaringen dat u vreest om gestigmatiseerd te worden. Hoewel het Commissariaat-generaal van oordeel is dat uitingen van discriminatie (uw vrouw had het over kwaadsprekerij) moreel verwerpelijk en afkeurenswaardig zijn, zijn dergelijke mogelijke uitingen onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd, aangezien er geen sprake is van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit.

Bij monde van het BCHV (nota BCHV, p.12) werpt u verder op dat u geen economische activiteit zou kunnen uitoefenen in geval van terugkeer en dit omwille van uw HIV-besmetting. Hier moet worden opgemerkt dat het hier klaarblijkelijk loutere speculatie betreft, die door u noch uw echtgenote werd geconcretiseerd. Bovendien blijkt uit bijgevoegde informatie van de Deense Immigratie Dienst (kopie in administratief dossier) dat in Tsjetsjenië de voorbije jaren inspanningen werden gedaan om personen, die moeilijkheden hebben om een geschikte job te vinden, hiervoor te begeleiden. In afwachting van toegang tot de arbeidsmarkt, krijgen personen een werkloosheidsuitkering, die nog verhoogd wordt als de persoon in kwestie een groot gezin te onderhouden heeft. Kwetsbare groepen krijgen daarbovenop gratis medische verzorging. Dezelfde bron stelt dat personen die in de mogelijkheid zijn om te werken, in staat zijn zichzelf (en hun gezin) te onderhouden. Wat betreft het opgeworpen motief kan trouwens nog opgemerkt worden dat het weinig waarschijnlijk is dat u en uw echtgenote nog de intentie hebben om in uw herkomstland economische activiteiten uit te oefenen. Immers, reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag kon u niet gehoord worden door het Commissariaat-generaal omwille van medische redenen, die werden gewettigd door 2 medische attesten (zie administratief dossier, eerste asielaanvraag) en uw echtgenote haalde, eveneens voor haar eerste asielaanvraag en in het kader van een gehoor met het oog op een terugnameverzoek (gehoor echtgenote, eerste aanvraag, "Terugnameverzoek", vraag 20), meerdere medische problemen aan. Ze verklaarde voor onderhavige aanvraag (CGVS, gehoorverslag Y.(...), p.7) bovendien dat ze sowieso niet meer kan werken en bijgevolg beroep zou doen op inkomsten die uw zoon K.(...) uit arbeid zou verwerven. Het opgeworpen motief inzake het niet langer kunnen ontplooiën van economische activiteiten omwille van uw HIV-besmetting kan bijgevolg evenmin weerhouden worden om u internationale bescherming toe te kennen. U haalde in hoofde van uw kinderen eveneens een vrees aan omwille van uw hiv-besmetting: uw kinderen zouden moeilijk een huwelijkspartner kunnen vinden (CGVS, p.3).

U verklaarde enerzijds dat uw zoon niet zou kunnen trouwen en uw dochter zeker niet, enkel omdat u en uw vrouw drager van het hiv-virus zijn (CGVS, p.3). U beweert vervolgens dat het de (in Tsjetsjenië) geldende regels zijn en dat er zulke gevallen (bekend) zijn, maar u vult deze beweringen niet concreter in (CGVS, p.3). In de nota van het BCHV wordt melding gemaakt van het feit dat de Tsjetsjeense autoriteiten in 2011 een wet invoerden die stipuleert dat huwelijkskandidaten een attest moeten overleggen dat staft dat ze geen drager zijn van het HIVvirus, maar u beweert dat het attest niet enkel geldt voor de huwelijkskandidaten (CGVS, p.3). U verklaart dat huwelijkskandidaten ook toestemming van een mullah moeten krijgen. U erkent echter dat een mullah geen attest vereist waaruit blijkt dat kandidaat-trouwers, laat staan hun ouders, niet met het HIV-virus besmet zijn (CGVS, p.3). Opvallender is echter dat zowel uzelf als uw echtgenote anderzijds een vrees in hoofde van uw dochter kenbaar maakten, als zou zij met het oog op een huwelijk ontvoerd kunnen worden. Met name vreest uzelf dat

u niet zou kunnen verhinderen dat uw dochter door een machtige familie wordt gekidnapt, maar de praktijk an sich betwist u klaarblijkelijk niet, aangezien u erkent dat u ook uw eigen echtgenote destijds ontvoerde (CGVS, p.8). Uw echtgenote verklaart ook een ontvoering van jullie dochter te vrezen (CGVS, gehoor Y.(...), p.6). Welnu, de vaststelling dat u enerzijds beweert te vrezen dat vooral uw dochter nooit een huwelijkspartner zal vinden, maar anderzijds verklaart te vrezen dat ze ontvoerd wordt voor een huwelijk, doet afbreuk aan het door u opgeworpen motief, waarin u stelt te vrezen dat uw kinderen moeizaam of nooit kunnen huwen.

Wat betreft de door het BCHV bijgevoegde nota bij onderhavige aanvraag (ook toegevoegd bij de respectievelijke aanvragen van uw zoon K.(...) en uw dochter Ka.(...)) moet nog het volgende opgemerkt worden.

Het BCHV wijst er vooreerst op dat uw huidige asielaanvraag niet kan bestempeld worden als een laattijdige aanvraag (pagina 5 en 6, nota BCHV). In casu zou uw HIV-besmetting niet eerder opgeworpen zijn omwille van schaamte of het taboe dat op HIV rust, zowel in de Tsjetsjeense gemeenschap als in hoofde van uw gezin. Welnu, hoewel het Commissariaat-generaal weliswaar redelijkerwijze mag verwachten dat nieuwe elementen worden opgeworpen, zodra de asielzoeker hierover meent te beschikken (in uw geval in maart 2012), wordt het u niet ten kwade geduid dat voormeld element niet reeds eerder werd ingeroepen. Het Commissariaat-generaal beperkt zich er bijgevolg toe om louter inhoudelijk in te gaan op het nieuw ingeroepen element.

Voorts verwijst het BCHV naar het feit dat u en uw gezinsleden een kwetsbaar profiel hebben en verwijst het ook naar uw persoonlijke omstandigheden. In deze context haalt het BCHV aan (pagina 7, nota BCHV) dat u zich schaamt voor uw HIV-besmetting, dewelke in Tsjetsjenië een taboe is en aanleiding geeft tot discriminatie. Welnu, reeds eerder in deze motivering werd gesteld dat uitingen van discriminatie weliswaar moreel verwerpelijk zijn, maar er niettemin klaarblijkelijk geen sprake is van intentionele vervolging van u of uw gezinsleden. De persoonlijke omstandigheden waarnaar het BCHV verwijst, werden verder niet toegelicht, waardoor zij niet kunnen weerhouden worden.

Tevens verwijst het BCHV naar een gebrekkige toegang tot medische zorgen in uw herkomstregio. Dit motief werd eerder in deze motivering besproken.

Ook voor andere elementen, opgeworpen bij monde van het BCHV (beperkte structuur van zorgen in Tsjetsjenië: p.10, negatieve vooroordelen ten opzichte van HIV-patiënten: p.10, beperkte toegang tot pijnbestrijding of palliatieve zorg: p.10, gebrekkige toegang tot medische zorgen voor personen met HIV, die daarnaast ook lijden aan TBC en hepatitis C: p.11) dient u zich tot de 9ter-procedure te wenden.

Voorts verwijst het BCHV naar een zaak voor het EHRM als illustratie van de discriminatie van met HIV besmette personen (nota BCHV, p.14); een Oezbeekse onderdaan zou een registratie geweigerd zijn omdat hij positief testte op HIV. Hier moet opgemerkt worden dat het een zaak betrof van een Oezbeekse onderdaan versus Rusland. Het BCHV brengt geen informatie naar voor, waaruit blijkt dat de Russische autoriteiten zich op dezelfde wijze zouden opstellen ten overstaan van eigen onderdanen. In een gelijkaardige context wijst het BCHV er ook op dat u en uw gezinsleden zich niet elders in de Russische Federatie zouden kunnen vestigen en dit enkel en alleen omwille van uw Tsjetsjeense origine. Welnu, uit het reeds eerder aangehaalde rapport van de Deense Immigratie Dienst (kopie in administratief dossier), blijkt dat het tegenwoordig wel degelijk mogelijk is voor Tsjetsjenen om zich buiten Tsjetsjenië te registreren en bijgevolg te vestigen, al dan niet met het oog op het verkrijgen van een gepaste medische behandeling. De procedure om zich te laten registreren kan weliswaar stug en traag verlopen, maar uiteindelijk kunnen Tsjetsjenen die dit wensen, zich buiten Tsjetsjenië registreren.

Het BCHV voegde bij de hierboven besproken nota ook bijkomende stavingsstukken toe en dit in de vorm van 5 genummerde bijlagen.

Wat betreft een medisch attest (bijlage 1) moet opgemerkt worden dat het een attest van een Belgische arts betreft en dit over de medische toestand van uw echtgenote en uzelf. Het Commissariaat-generaal betwist de erin vervatte informatie niet, die stelt dat uw echtgenote en uzelf wel degelijk drager zijn van het HIV-virus.

Voorts werd een rapport van Asylos overlegd (bijlage 2). Het document bevat algemene informatie over HIV in Tsjetsjenië. Het Commissariaat-generaal betwist deze informatie niet, maar merkt op dat uit het betreffende document niet blijkt dat met HIV besmette personen actief en intentioneel vervolgd worden in uw herkomstregio.

Een sociaal assistente beschrijft de huidige situatie van uw gezin in België en daarbij verwijst ze naar de schaamte over uw HIV-besmetting (en deze van uw echtgenote). Het Commissariaat-generaal betwist ook de inhoud van dit document niet, doch het bevat geen concrete elementen waaruit blijkt dat u daadwerkelijk vervolging riskeert in uw herkomstregio (bijlage 3).

Wat betreft het attest van een klinisch psychologe (N.(...) K.(...), bijlage 4) op naam van uw vrouw moet het volgende opgemerkt worden. De door deze psychologe beschreven psychologische moeilijkheden waarmee uw vrouw omwille van uw ziekte te kampen zou hebben en waarvoor begrip kan worden opgebracht, worden door mij niet betwist. De betreffende psychologe toont echter op geen

enkele wijze, bijvoorbeeld aan de hand van betrouwbare bronnen, aan waarom in uw geval – en dat van uw echtgenote – een terugkeer naar uw herkomstland “ondenkbaar” is, hetgeen zij nochtans beweert. Ten slotte werd een correspondentie tussen het BCHV en een contactpersoon overlegd (bijlage 5), waarin het BCHV aan betrokkene informatie vroeg over aids in Rusland en Tsjetsjenië in het bijzonder. De betreffende correspondentie bevat slechts summiere informatie, waarvan kan verondersteld worden dat deze uitgebreider werd toegelicht door het BCHV in de door haar opgestelde begeleidende nota bij onderhavige aanvraag.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat moge blijken dat uw medische motieven niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève, noch onder de regelgeving inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van medische problemen dient men zich te wenden tot de daarvoor geëigende procedure, in casu een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van medische redenen (9ter) bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van alle hiervoor besproken elementen kan in uw hoofde dan ook geen gegronde vrees voor vervolging volgens de bepalingen van de Conventie van Genève worden vastgesteld, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat ook ten aanzien van zowel uw echtgenote **Y.(...) G.(...) (O.V. 6.686.845)**, uw zoon **K.(...) G.(...) (O.V. 6.686.854)** als uw dochter **K.(...) G.(...) (O.V. 8.078.491)** een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), werpt verzoeker in een eerste onderdeel – met betrekking tot de erkenning van de vluchtelingenstatus – op dat de situatie van de gezondheidszorg in zijn regio van herkomst (gratis en beschikbare zorg) absoluut niet zo duidelijk is als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen probeert te doen geloven. Hij verwijst in dit verband naar een recent verslag van Asylas: “De behandeling van HIV / AIDS in de Republiek Tsjetsjenië”, daterende van februari 2015 (stuk 3), waarin het volgende wordt gesteld: “in theorie, hebben mensen met hiv recht op gratis medicijnen, maar in de praktijk zijn er vaak tekorten en de toegang tot de benodigde zorg blijft onzeker” en “De Russische Federale Dienst voor Toezicht op de bescherming van de rechten consumenten en het welzijn van individuen, Rospotrebnadzor, zei op 1 december 2014, Werelddag tegen aids, dat slechts 37% van de personen die antiretrovirale behandeling nodig hebben daartoe toegang hebben”. Tevens wijst hij erop dat een verslag van Ipsos van 2013 (stuk 4) stelt dat de federale begroting niet toelaat om de behandeling van alle patiënten te dekken en dat de steun van de internationale donoren niet voldoende is om dit budget te overbruggen: “Meerdere belanghebbenden en specialisten worden betrokken tot de besluitvormingsproces over de vraag of patiënten behandelingen kunnen ontvangen die **door de overheid worden gefinancierd, dat verdrag inget wordt ontstaat in de besluitvorming.**

Hoewel de federale overheid gratis therapie garandeert voor mensen met HIV, is het duidelijk dat **de federale gezondheidszorg begroting niet in staat is om ARV-behandeling voor alle patiënten te dekken en extra steun van de internationale charitatieve donoren is niet genoeg om de kloof te overbruggen.**

Vele individuen worden afgeschrikt in het zoeken naar HIV-behandeling gefinancierd door de overheid aangezien **ze verplicht zijn om hun namen toe te voegen aan een overheidsregister en zijn daarom niet in staat om hun HIV-diagnose discreet te houden.** Ook de "European AIDS Treatment Group" heeft op 24 juli 2015 een artikel gepubliceerd, getiteld "Stigmatisation undermining Russia's HIV control efforts" (stuk 6), waarin gelezen kan worden: "Een verontrustend feit is dat de groei van het aantal Russen die toegang hebben tot behandeling is veel trager dan de groei van het aantal nieuwe gevallen van HIV. UNAIDS schat dat de behandeling betrekking heeft op ongeveer 35% van de HIV-positieve patiënten in Rusland, tegen een wereldgemiddelde, dat op ongeveer 60% schommelt". Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld "Ook voor andere elementen, opgeworpen bij monde van het BCHV (beperkte structuur van zorgen in Tsjetsjenië: p.10, negatieve vooroordelen ten opzichte van HIV-patiënten: p.10, beperkte toegang tot pijnbestrijding of palliatieve zorg: p.10, gebrekkige toegang tot medische zorgen voor personen met HIV, die daarnaast ook lijden aan TBC en hepatitis C: p.11) dient u zich tot de 9ter-procedure te wenden", werpt verzoeker op dat deze vrees, in het bijzonder de "negatieve vooroordelen ten opzichte van HIV-patiënten", door het Commissariaat-generaal moet worden onderzocht in het kader van het onderzoek van de (geobjectiveerde) terechte (subjectieve) angst om te worden gediscrimineerd.

Voorts laakt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verleden als drugsverslaafde compleet heeft genegeerd. Nochtans wordt hierop gewezen in de nota van het BCHV (stuk 5): "De heer G.(...) verklaarde aan het BCHV dat hij in de jaren '90 drugsgebruiker, heroïneverslaafde, was en hij vermoedelijk op deze manier (injectienaalden) geïnfecteerd werd door het HIV virus. De heer G.(...) had geen vermoeden dat hij HIV positief was toen hij in Tsjetsjenië woonde" (p. 7) en "Tevens dient in casu ook het ex-drugsverleden van de heer Gudayev in overweging genomen te worden bij de beoordeling van de vrees op gebrekkige medische verzorging" (p. 11). Het BCHV legt de nadruk op een verslag van 2011: "Stigmatisering van drugsgebruik kan leiden tot de ontkenning van medische behandeling in het algemeen of vernederende behandeling door medisch specialisten. (...) Medische werknemers demonstreren vaak vernederend en discriminerende houdingen ten opzichte van drugsverslaafden" en stelt op pagina 11 van haar verslag "Gezondheidszorgsystemen in de meeste EECA landen zijn niet bereid om effectieve steun te verlenen aan HIV-positieve mensen die drugs gebruiken. Mensen met HIV en drugsgebruikers in de regio zijn vaak weggestuurd en worden geconfronteerd met grofheid vanwege medische hulpverleners. Velen bevonden zich in situaties waar medische hulp hen werd geweigerd omwille van hun drugsgebruik of HIV-positieve status. Artsen die drugsgebruikers en mensen met HIV van medische ondersteuning uitsluiten citeren vaak ministeriële besluiten of de interne regels van een medische zorgcentrum". Verzoeker verwijst te dezen tevens opnieuw naar hoger aangehaald artikel "Stigmatisation undermining Russia's HIV control efforts" van de "European AIDS Treatment Group" waarin het volgende kan worden gelezen: "Injecteren van drugs drijft de Russische HIV / AIDS-epidemie, met injecterende drugsgebruikers (ID's) bestaande uit 57% van de nieuw gediagnosticeerde gevallen in 2013 (hoewel dit betekent een aanzienlijke daling van 90% of zo van een paar jaar eerder). Naar schatting 1,8 miljoen Russen injecteert zich met drugs, het hoogste aantal in de wereld. Ze worden geconfronteerd met een enorme stigma. A.(...) S.(...) van de "Andrey Rylkov Stichting Gezondheid en Sociale Rechtvaardigheid", de enige niet-gouvernementele organisatie dat straathoekwerk voorziet van een naald- en spuitprogramma in Moskou, spreekt van misdadigers die haar klanten intimideert. **"Drugsgebruikers worden gedemoniseerd en gehaat", zei ze. "In de Russische samenleving worden zij gezien als dieren, mensen denken dat ze niet verdienen te worden behandeld als menselijke wezens".** In hetzelfde artikel gaat met verder door te stellen: "Niettemin zal de echtheid van het engagement van Rusland ondermijnd worden door wetgeving in 2013 dat een verbod stelt op de promotie van homoseksualiteit. Namelijk de toespraak van Poetin in de Raad verwees naar drugsverslaafden terugkeerden naar een "normaal" leven, die in overeenstemming is met een notie van bestendiging van traditionele familiewaarden en het dwingen van druggebruikers, mannen die seks hebben met mannen (MSM), en sekswerk (dat illegaal is in Rusland) naar de rand van de samenleving." Ook de vereniging "Eurasia Harm Reduction Network" stelt in haar rapport "HIV and the Law in Eastern Europe and Central Asia" van 2011 als volgt: "Gezondheidszorgsystemen in de meeste EECA landen zijn niet bereid om effectieve steun te verlenen aan HIV-positieve mensen die drugs gebruiken. Mensen met HIV en drugsgebruikers in de regio zijn vaak weggestuurd en worden geconfronteerd met grofheid vanwege medische hulpverleners. Velen bevonden zich in situaties waar medische hulp hen werd geweigerd omwille van hun drugsgebruik of HIV-positieve status. Artsen die drugsgebruikers en mensen met HIV van medische ondersteuning uitsluiten citeren vaak ministeriële

besluiten of de interne regels van een medische zorgcentrum.” Verzoeker meent dat met dit alles rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van zijn vrees voor vervolging.

Vervolgens benadrukt verzoeker dat hij en zijn echtgenote hebben verklaard een vrees te hebben dat de artsen in Tsjetsjenië hun beroepsgeheim zouden schenden. Verzoeker betoogt te dezen dat discriminatie als een vervolging kan worden beschouwd en dat in dit geval de vrees voor discriminatie in zijn hoofde een vervolging op zich is. Onder verwijzing naar UNHCR *“Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés”* stelt verzoeker dat discriminaties die “zeer schadelijke” gevolgen hebben voor de asielzoeker worden gelijkgesteld aan vervolgingen. Hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en somt de discriminatoire maatregelen op die hij vreest in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië: schending van het beroepsgeheim door de artsen; onthulling van de ziekte, geen economische activiteiten; geen toegang tot de arbeidsmarkt, onmogelijkheid om te trouwen in hoofde van zijn kinderen en risico op ontvoering van zijn dochter. De vrees voor deze discriminaties is “terecht” en dienen te worden beschouwd als vervolgingen, aldus verzoeker, die vervolgens de door hem gevreesde discriminaties verder toelicht.

Wat betreft de gevreesde schending van het beroepsgeheim door de artsen, verwijst verzoeker vooreerst naar de nota van het BCHV, naar het rapport “Atmospheric pressure, Russian drug policy as a Driver for Violations of the UN Convention against Torture”, Shadow Report to the UN Committee Against Torture in relation to the review of the Fifth Periodic Report of the Russian Federation van Andrey Rylkov Foundation van 2011 en naar het rapport “People living with HIV Stigma Index” van UNFPA, Russia Country Office. Daarnaast wijst hij erop dat zijn echtgenote ook het voorbeeld heeft gegeven van een vrouw waarvan de man stierf aan aids. Volgens zijn echtgenote werd deze vrouw niet behandeld, is zij het slachtoffer geweest van negatieve opmerkingen en werd zij gedwongen om te verhuizen naar Mozdok. Het feit dat zijn echtgenote het verhaal van deze vrouw niet in detail kent heeft naar mening van verzoeker geen invloed op de waarachtigheid van haar verklaringen. Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende als volgt: *“Met betrekking tot de discriminatie betreffen de toegang tot gezondheidszorg verwijst de nota van 9.06.2015 van de BCHV naar het rapport van Asyls van februari 2015: “Een andere bron vermeldt dat de bevolking van de Tsjetsjeense Republiek is zeer onvoldoende geïnformeerd over aids, dat zij vrijwel geen toegang hebben tot laboratoria, informatiediensten en adviezen en heeft geen kennis van de beschikbare behandelingen. De morele aspect van de ziekte AIDS is erg belangrijk in Tsjetsjenië, waarbij de epidemiologische situatie erg moeilijk is. Bijna een kwart van de mensen die besmet zijn met aids in Tsjetsjenië betreft gehele gezinnen waar beide ouders en kinderen HIV-positief zijn”(…).*

De oorzaken van HIV zijn “beschamend” in de ogen van de Tsjetsjeense bevolking. Hat verslag van Asyls van februari 2015 noemt twee bronnen volgens dewelke alleen islam kan redden AIDS (patiënten zouden zo slecht gelovigen zijn) en de werkloosheid is de oorzaak van de drugs, wat resulteert in AIDS (patiënten dus junkies die werkloos zijn):

Tsjetsjeense online propagandamedia legt AIDS uit en zijn wandaden en stelt dat alleen religie van AIDS kan beschermen [...] (Asyls, «Russie : Le traitement du VIH/SIDA en République de Tchétchénie», februari 2015, p.14).

Een video op het internet stelt de negatieve oordelen vast van zorgverleners in de preventiecentrum [...] Je zou kunnen denken dat er geen ruimte is voor onsterfelijkheid en drugs. Maar zie je, drugs heeft alle regio's getroffen. De werkloosheid is hoog en je ziet de gevolgen (Asyls, « Russie : Le traitement du VIH/SIDA en République de Tchétchénie », februari 2015, p.14).

(...)

Tsjetsjenen die lijden aan HIV worden gezien door hun medeburgers als immorele mensen; opgevat als zodanig, ondergaan ze hun ziekte als beschamend, een taboe, een probleem dat moet worden verborgen.

Het Asyls verslag legt de nadruk op het feit dat: “In het algemeen blijkt dat AIDS patiënten in Tsjetsjenië in het algemeen worden gestigmatiseerd. Zorgverleners [...] aarzelen niet om het verband te leggen tussen aids en immoraliteit, seks, drugs, werkloosheid en het verlies van het geloof . Het lijkt ook dat de perceptie van personen die HIV-positief zijn, als gevaarlijk wezens een gangbare opvatting is geworden[...].”

Op 24.07.2015 publiceerde de “European AIDS Treatment Group” een artikel met als titel “Stigmatisation undermining Russia’s HIV control efforts”, waarin gelezen kon worden dat “Het is moeilijk om te zien hoe dit allemaal kan worden aangepakt in de Russische samenleving zonder haar oordelen en discriminaties te kantelen en de oprichting van een wettelijk kader dat minder vijandig staat tegenover kwetsbare groepen”.

Daarnaast betwist verzoeker het standpunt van de commissaris-generaal dat zijn vrees om geen werk te vinden bij terugkeer naar Tsjetsjenië vanwege zijn ziekte puur speculatief is. Onder verwijzing naar een artikel van Amnesty International, een rapport van de Internationale Arbeidsorganisatie en een artikel op de website "Les Echos", werpt verzoeker op dat de werkloosheidsgraad in Tsjetsjenië 40% bedraagt terwijl het de gemiddelde in Rusland 6% bedraagt en dat de stigmatisering van mensen met HIV veel hoger is in Tsjetsjenië, zodat het duidelijk lijkt dat de toegang tot de arbeidsmarkt van personen met HIV in Tsjetsjenië wordt bemoeilijkt door onoverkomelijke obstakels. Hij verduidelijkt dat de discriminatie van HIV-patiënten in hun dagelijks leven wordt weerspiegeld in de toegang tot de arbeidsmarkt. De zieken zullen immers zeker worden afgewezen ten behoeve van mensen die niet lijden aan deze ziekte.

Wat betreft de onmogelijkheid in hoofde van zijn kinderen om te trouwen en het risico op ontvoering van zijn dochter laat verzoeker gelden als volgt: "De nota van de BHCV van 9 juni 2015 onderlijnt een aantal aspecten van het verslag van Asyls van 2015: "Sinds 2011 moeten **alle koppels die wensen om te huwen kunnen bewijzen dat ze niet dragers zijn van het aids-virus**. De mufti van Tsjetsjenië zei in een persbericht dat de bruid en de bruidegom verplicht zijn om een attest voor te leggen.

In 2011, het preventiecentrum tegen aids heeft ingestemd met de religieuze autoriteiten van de Tsjetsjeense Republiek om **over te gaan tot de uitvoering van de aids-test op jonge mensen die willen trouwen**. Jongeren kunnen volgens de islamitische wet niet trouwen zonder deze test te hebben gevoerd. Een online Tsjetsjeense propaganda-media legt aids uit en toont aan dat religie het enige middel is om zich tegen aids te beschermen"(...)

Op 12.08.2015 heeft de "European AIDS Treatment Group" een artikel gepubliceerd met als titel "Russia's State Duma supports mandatory HIV testing before marriage" (stuk 7).

"Het is een redelijk voorstel en moet worden ondersteund. Het aantal hiv-positieve mensen groeit en het wordt een ernstig probleem. Ik denk dat onze top officiële volksgezondheidsagent [Anna Popova, die de maatregel suggereerde] heeft volkomen gelijk, "Nikolai Gerasimenko, eerste vice-voorzitter van de [de Gezondheidszorg commissie van de Doema], vertelde dit aan Interfax op woensdag"(...).

Op 09.09.2015 werd het wetsvoorstel betreffende "de aanneming van bijkomende maatregelen voor de registratie van huwelijken" werd ingediend bij de Doema(...).

Volgens Peter Roudik, in een artikel dat gepubliceerd werd op 15.09.2015 in "The Library of Congress", "Het wetsontwerp werd gesponsord door Doema-leden uit Tsjetsjenië, een overwegend moslim-bevolkte Russisch grondgebied, waar dezelfde regel is ingevoerd door een lokale wet in 2011, hoewel familiale relaties in Rusland worden geregeld door de federale wetgeving"(...) (stuk 8).

Aldus gebeurt de "jacht" op mensen die aan hiv lijden in strijd met het recht op privacy, aangezien de toekomstige bruiden moeten worden onderworpen aan een screening.

Verweerder geeft geen antwoord met betrekking tot de vrees van verzoeker, behalve dat Mevrouw G.(...) I.(...) heeft erkent dat de Mullah geen medisch attest heeft vereist met betrekking tot het huwelijk. Zoals verweerder het weet, heeft het religieus huwelijk niet dezelfde rechtsgevolgen als het officieel huwelijk; het is dus absoluut niet relevant om zich te voldoen met deze informatie.

Bovendien is verweerder van oordeel dat de angst van verzoeker dat zijn kinderen niet zouden kunnen trouwen is ongeloofwaardig, verzoeker vreest bovendien dat zijn dochter zou worden ontvoerd.

Het CGVS voegt eraan toe dat de angst voor ontvoering van uw dochter is niet geloofwaardig "aangezien u erkent u dat u ook uw eigen echtgenote destijds ontvoerde". Verweerder beroept zich op het feit dat verzoeker destijds zijn vrouw had ontvoerd om te verklaren dat er niet kan worden gevreesd dat hetzelfde hem zou kunnen voorkomen.

Dit is een absurde redenering. In tegenstelling tot de beweringen van verweerder, is het bijzonder relevant om te vrezen dat haar dochter zou worden ontvoerd wanneer men zelf slachtoffer is geweest van een ontvoering.

"Om het bestaan van zijn redenen tot vrees aan te tonen, kan de aanvrager verwijzen naar bekende situaties [...] het feit dat mensen die zich in een vergelijkbare situatie bevinden deze vervolgingen hebben geleden is een manier om de vrees te objectiveren [...] de vluchteling moet niet noodzakelijk persoonlijk worden gevisieerd, maar moet redenen hebben om te vrezen voor hetzelfde lot te ondergaan als familieleden of andere mensen in dezelfde situatie als hem"(...).

Het feit dat men slachtoffer is geweest van ontvoering is een manier om de vrees voor ontvoering van haar kinderen te objectiveren.

Ten slotte is verweerder van oordeel dat verzoeker niet kan vrezen dat haar dochter niet erin zal slagen om te trouwen en, tegelijkertijd, vrezen dat zij ontvoerd zal worden met het oog op een huwelijk.

Er dient een onderscheidt gemaakt te worden tussen de angsten: de angst dat haar dochter niet zou kunnen trouwen is verbonden aan de stigmatisering van mensen met hiv, terwijl de angst voor een ontvoering is gekoppeld aan familiegeschiedenis.

Verzoeker vreest dat zijn kinderen niet vrij kunnen trouwen met de persoon van hun keuze, omdat van de HIV waaraan hun ouders lijden. Deze stigmatisering wordt benadrukt door de verplichting om een medisch attest in te dienen vooraleer ze zouden kunnen trouwen.

Verzoeker vreest bovendien dat zijn dochter ontvoerd is voor een huwelijk, zoals dit het geval was voor zijn moeder, en zoals dit het geval is van veel Tsjetsjeense vrouwen in de regio. Het feit dat de aanvrager zijn vrouw had ontvoerd betekent niet dat hij dit als lot wenst voor haar dochter.

De twee vrezen zijn niet tegenstrijdig met elkaar."

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat de onthulling van zijn ziekte zou leiden tot zijn sociale uitsluiting. Wanneer men wordt gelasterd, wordt vergeleken met een immorele persoon door meer dan één van zijn medeburgers, in de registers wordt ingeschreven en zijn reputatie ziet verbrijzeld worden, zijn dit naar mening van verzoeker allemaal omstandigheden die rechtvaardigen om sociale uitsluiting als een vervolging te beschouwen. Daarnaast heeft hij een verleden als drugsverslaafde, wat voor een toename zorgt (naast het feit dat hij aan HIV lijdt) van discriminatie bij de toegang tot gezondheidscentra en van het sociale stigma. Ook de onmogelijkheid om een baan te vinden als een Tsjetsjeen die aan HIV lijdt is discriminerend, aldus verzoeker, die er onder verwijzing naar rechtsleer en rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, op wijst dat economische discriminatie, gecombineerd met andere discriminerende maatregelen, kan worden beschouwd als een vervolging.

In een tweede onderdeel – met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – betoogt verzoeker dat er gegronde redenen bestaan om aan te nemen dat er een reëel risico zou bestaan dat hij ernstige schade, zoals foltering of onmenselijke behandelingen of vernederende straf zou oplopen indien hij zou worden teruggestuurd naar Tsjetsjenië. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 46 425 van 16 juli 2010) en werpt op dat men dient te erkennen dat in Tsjetsjenië nog steeds op grote schaal mensenrechtenschendingen worden gepleegd en dat straffeloosheid er een probleem blijft. Hij verwijst te dezen naar de stukken 10, 11 en 12 toegevoegd aan het verzoekschrift, waaruit hij besluit dat hij in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië het risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker acht het dan ook passend om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zet verzoeker uiteen als volgt: "1.1. Overwegende dat verweerder zegt dat een gezondheidscentrum in 2007 werd geopend in Grozny specifiek voor HIV-patiënten; dat **"In het centrum zijn er antiretrovirale medicijnen tegen HIV. Dergelijke medicatie zou gratis verstrekt worden"**.

Overwegende dat verzoeker beweert dat deze informatie zich in het administratief dossier bevinden, zonder nadere specificaties te geven over de document of verslagen waarvan deze informatie worden ontleent (**"het Commissariaat-generaal beschikt over informatie, waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd"**).

Dat de loutere referentie naar het administratief dossier zonder precisering van de bron, een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 over de motivatie van administratieve handelingen.

Er kan inderdaad niet worden aangenomen dat is aangegeven, in de bestreden beslissing, **"overwegingen van juridische en feitelijke elementen dienende als basis tot de beslissing"**, aangezien geen enkel van deze informatie melding maakt van een referentie.

Overwegende dat bij gebreke van aangeving van referentie voor haar beweringen, laat verweerder aan verzoeker niet toe om de "juistheid van de informatie na te gaan", die vervat liggen in de bestreden beslissing, en bijgevolg de **"tegensprekelijkheid van de debatten niet toelaat"**(...).

1.2.

Overwegende dat tegenpartij beweert dat een gezondheidscentrum in 2007 werd geopend in Grozny specifiek voor hiv-patiënten, dat **"In het centrum zijn er antiretrovirale medicijnen tegen HIV. Dergelijke medicatie zou gratis verstrekt worden"**.

Dat er ook op gewezen dient te worden dat verweerder verder in de beslissing beweert dat: "Ook voor andere elementen, opgeworpen bij monde van het BCHV (beperkte structuur van zorgen in Tsjetsjenië: p.10, negatieve vooroordelen ten opzichte van HIV-patiënten: p.10, beperkte toegang tot pijnbestrijding of palliatieve zorg: p.10, gebrekkige toegang tot medische zorgen voor personen met HIV, die daarnaast ook lijden aan TBC en hepatitis C: p.11) dient u zich tot de 9ter-procedure te wenden".

Dat het CGVS zich uitspreekt over het bestaan van een gezondheidscentrum in Gronzy, over de beschikbaarheid en het gratis karakter van antiretrovirale medicijnen, maar beweert daarna dat de medische elementen niet gedetailleerd moeten worden in het kader van procedure 9ter.

Dat hetzij de beschikbaarheid van de zorgen niet een relevant feit is in het kader van de asielaanvraag, in welk geval de andere partij zich ertoe beperkt om zich hieraan niet te hechten, hetzij de beschikbaarheid van de zorgen is wel een relevant feit, en in dit geval het debat op tegenspraak moet worden gevoerd en de nota van het BCHV moet worden geanalyseerd.

Dat verweerder zich niet simpelweg kan beperken door zeer bondig te verklaren dat "volgens zijn informatie," het mogelijk is om behandelingen gratis te verkrijgen tegen HIV in Grozny en weigeren om de documenten waarnaar wordt verwezen door verzoeker in overweging te nemen.

Overwegende dat met betrekking tot de formele motivering van administratieve akten "de naleving van deze eis moet worden beoordeeld op de voornaamste doelstelling van de wet van 1991, namelijk om de ontvanger van een administratieve handeling in staat te stellen de feitelijke- en wettelijke redenen te begrijpen die de regering heeft geleid tot het aannemen vande desbetreffende handeling en bijgevolg in staat te stellent te oordelen over de wettigheid en de geschiktheid van deze beslissing en dus de mogelijkheid om de beslissing in rechte te kunnen aanvechten"(...).

Dat door het feit van alleen zijn informatie te presenteren met betrekking tot de toegang tot zorg in Tsjetsjenië, en door te beweren dat de door de aanvrager verstrekte informatie niet kan worden onderzocht, verweerder de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Dat omwille van een dergelijke manier van doen, de bestreden beslissing een tegenstrijdig met zich meebrengt dat niet toelaat om een tegensprekelijk debat te waarborgen, waardoor de rechten van verdediging worden geschonden."

2.3. In een derde middel werpt verzoeker de schending op van artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker licht in dit verband toe dat met betrekking tot het rapport van de Deense Immigratiedienst geen bronnen worden vermeld: *"Dat er geen details wordt gegeven met betrekking tot de vorm van dergelijke informatie (e-mail, telefoon), of over de kwaliteit van de persoon dat gecontacteerd werd (functie binnen de Deense immigratiedienst) en kwalificatie (Welke vaardigheden hebben de Deense diensten met betrekking tot de arbeidsmarkt in Tsjetsjenië?)."*

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van artikel 1A van de Conventie van Genève, betwist verzoeker de overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar in de bestreden beslissing het volgende wordt opgemerkt: *"Hoewel het Commissariaat-generaal van oordeel is dat uitingen van discriminatie (uw vrouw had het over kwaadsprekerij) moreel verwerpelijk en afkeurenswaardig zijn, zijn dergelijke mogelijke uitingen onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd, aangezien er geen sprake is van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit".* Verzoeker meent dat de interpretatie van vervolging als *"een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit"* beperkend is en in geen geval in overeenstemming is met een vaststaande juridische definitie: noch het Verdrag van Genève, noch de wet van 15 december 1980, noch het UNHCR hebben het begrip vervolging op een dergelijke manier gedefinieerd. Door het beperken van het concept van vervolging tot opzettelijke bedreigingen tegen het leven, de vrijheid of de lichamelijke integriteit, schendt het Commissariaat-generaal naar mening van verzoeker artikel 1 A van het Verdrag van Genève door voorwaarden toe te voegen die niet worden voorzien door de wet.

2.5. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: Asyls "Russie: le traitement du VIH/SIDA en République de Tchétchénie", februari 2015; Ipsos Healthcare van 2013 : HIV Management in Russia; een nota van BCHV; European AIDS Treatment Group, "Stigmatisation undermining Russia's HIV control efforts" van 24 juli 2015; European AIDS Treatment Group, "Russia's State Duma supports mandatory HIV testing before marriage" van 12 augustus 2015; Peter Roudik, Russia: Mandatory HIV Testing Before Marriage Proposed, The Library of Congress van 15 september 2015; RVV, arrest nr. 46 425 van 16 juli 2010; N. HÉNIN, "Aujourd'hui en Tchétchénie, tout le monde a peur", Lepoint.fr van 23 april 2015; Amnesty International, Interview de Roman COLAS et Paul MATTHEY, "En Tchétchénie, il existe deux catégories de gens : ceux qui sont proches de Kadyrov et le reste de la population" van 21 mei 2015 en M. POMPONNE, "En Tchétchénie, les autorités craignent un regain de violence" van 12 december 2014.

2.6. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48 van de vreemdelingenwet

geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe genoemd artikel zou geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen.

2.7.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien hij er niet in slaagde zijn verklaarde problemen naar aanleiding van de verdwijning en de dood van zijn neef K.G. aannemelijk te maken, deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd waardoor de eindbeoordeling van zijn vorige aanvraag vaststaat en hij geen overtuigende nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van zijn vorige aanvraag incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, zoals wordt toegelicht, (ii) hij ook wat betreft de door hem ingeroepen vrees ten gevolge van het feit dat bij hem evenals bij zijn echtgenote in België werd vastgesteld dat hij drager is van het HIV-virus geen elementen aanreikt waardoor hij alsnog in aanmerking komt voor het verkrijgen van internationale bescherming daar (1) zijn verklaring omwille van zijn HIV-besmetting geen toegang te krijgen tot gezondheidszorg niet te rijmen valt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, (2) hij en zijn echtgenote aan de hand van vage verklaringen over een Tsjetseense vrouw niet aantonen dat zij, omwille van het feit dat zij drager zijn van het HIV-virus wat mogelijk bekend zou raken in hun omgeving, daadwerkelijk vervolging riskeren in hun herkomstregio, (3) wat betreft zijn vrees gestigmatiseerd te worden dient te worden opgemerkt dat ofschoon uitingen van discriminatie (zijn vrouw had het over kwaadsprekerij) moreel verwerpelijk en afkeurenswaardig zijn, dergelijke mogelijke uitingen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd, aangezien er geen sprake is van een intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid en/of fysieke integriteit, (4) zijn stelling, bij monde van het BCHV (Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen), geen economische activiteit te kunnen uitoefenen in geval van terugkeer en dit omwille van zijn HIV-besmetting, klaarblijkelijk loutere speculatie betreft die door hem, noch zijn echtgenote wordt geconcretiseerd, uit informatie van de Deense Immigratie Dienst bovendien blijkt dat in Tsjetsjenië de voorbije jaren inspanningen werden gedaan om personen die moeilijkheden hebben om een geschikte job te vinden hiervoor te begeleiden en uit het administratief dossier blijkt dat het overigens weinig waarschijnlijk is dat verzoeker en zijn echtgenote nog de intentie hebben om in hun land van herkomst economische activiteiten uit te oefenen zodat het opgeworpen motief inzake het niet langer kunnen ontplooiën van economische activiteiten omwille van zijn HIV-besmetting evenmin kan weerhouden worden om hem internationale bescherming toe te kennen, (5) hij zijn bewering dat zijn zoon niet zou kunnen trouwen en zijn dochter zeker niet, enkel omdat hij en zijn echtgenote drager van het HIV-virus zijn, niet concreet invult en hij op generlei wijze aantoont dat huwelijkskandidaten een attest moeten overleggen waaruit blijkt dat hun ouders geen drager zijn van het HIV-virus, en de vaststelling dat verzoeker enerzijds beweert te vrezen dat vooral zijn dochter nooit een huwelijkspartner zal vinden, maar anderzijds verklaart te vrezen dat zij ontvoerd zal worden voor een huwelijk, afbreuk doet aan de ingeroepen vrees dat zijn kinderen moeizaam of nooit zullen kunnen huwen, (6) de door het BCHV opgeworpen persoonlijke omstandigheden niet verder werden toegelicht waardoor zij niet kunnen weerhouden worden, (7) hij zich voor andere elementen, opgeworpen bij monde van het BCHV (beperkte structuur van zorgen in Tsjetsjenië, negatieve vooroordelen ten opzichte van HIV-patiënten, beperkte toegang tot pijnbestrijding of palliatieve zorg, gebrekkige toegang tot medische zorgen voor personen met HIV, die daarnaast ook lijden aan TBC en hepatitis) tot de 9ter procedure dient te wenden, (8) uit het reeds aangehaalde rapport van de Deense Immigratie Dienst blijkt dat het tegenwoordig wel mogelijk is voor Tsjetsjenen om zich buiten Tsjetsjenië in de Russische Federatie te registreren en bijgevolg te vestigen, al dan niet met het oog op het verkrijgen van een gepaste medische behandeling, (9) het Commissariaat-generaal de in het medisch attest van een Belgische arts vervatte informatie waaruit blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote drager zijn van het HIV-virus niet betwist, het rapport van Asyls algemene informatie over HIV in Tsjetsjenië bevat welke niet wordt betwist, doch uit het betreffende document niet blijkt dat met HIV besmette personen actief en intentioneel vervolgd worden in hun regio van herkomst, de inhoud van het schrijven van een sociaal assistente evenmin wordt betwist, doch dit stuk geen concrete elementen bevat waaruit blijkt dat verzoeker daadwerkelijk vervolging riskeert in zijn regio van herkomst, de in het attest van een klinisch psychologe op naam van verzoekers echtgenote beschreven psychologische moeilijkheden waarmee zijn vrouw omwille van haar ziekte te kampen zou hebben evenmin worden betwist, doch de betreffende psychologe op geen enkele wijze, bijvoorbeeld aan de hand van betrouwbare bronnen, aantoont waarom in verzoekers geval en dat

van zijn echtgenote een terugkeer naar hun land van herkomst "ondenkbaar" is zoals zij beweert en de correspondentie tussen het BCHV en een contactpersoon, waarin het BCHV aan betrokkene informatie vroeg over aids in Rusland en Tsjetsjenië in het bijzonder slechts summier informatie bevat, waarvan kan verondersteld worden dat deze uitgebreider werd toegelicht door het BCHV in de door haar opgestelde begeleidende nota bij onderhavige asielaanvraag en (iii) ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de situatie er actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 oktober 2015 (CG nr. 1018711BZ), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.8. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn tweede, huidige asielaanvraag vooreerst steunt op dezelfde motieven zoals hij deze heeft uiteengezet in het kader van zijn eerste asielaanvraag, met name dat hij en zijn familie problemen zouden hebben gekregen nadat zijn neef K. in 2009 door de politie meegenomen en vermoord werd omdat ze hem ervan verdachten een rebel te zijn. De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 99 307 van 20 maart 2013 reeds dat geen geloof kan worden gehecht aan deze asielmotieven. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, reikt verzoeker wat betreft de door hem ingeroepen motieven met betrekking tot de problemen naar aanleiding van de verdwijning van zijn neef K. in het kader van onderhavige asielaanvraag geen overtuigende nieuwe elementen aan die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van zijn vorige asielaanvraag incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus: *"Uzelf verklaarde in dat verband (CGVS, gehoorverslag dd.05.08.2015, p.8), op de vraag of u dit jaar via uw in de Russische Federatie verblijvende zoon I.(...) nog informatie kreeg waaruit blijkt dat u nog gezocht wordt, hieromtrent persoonlijk geen informatie te hebben verkregen. Op de daaropvolgende vraag of anderen wel dergelijke informatie kregen, verklaart u (CGVS, p.8) dat uw zoon I.(...) het niet kan weten. Bovendien hebt u al enige tijd geen contact met uw zoon I.(...). U reikt voor het*

overige geen enkel element aan, noch op basis van uw verklaringen, noch op basis van enig materieel bewijs, dat u actueel nog gezocht wordt in de nasleep van de gebeurtenissen rond uw neef Kh.(...). Ook aan uw zoon K.(...) werd gevraagd of hij over aanwijzingen beschikt dat jullie (u) actueel nog zouden gezocht worden in uw herkomstregio. Hij, van zijn kant, verklaarde (CGVS, gehoorverslag K.(...) dd. 05.08.2015, p.5) wel nog contact te hebben met familie (broer en/of neven), maar hij informeert niet naar de voortgang van jullie problemen omdat alle communicatiemiddelen (in de Russische Federatie) worden gecontroleerd. Deze laatste uitspraak van uw zoon K.(...) kan gekwalificeerd worden als een blote bewering, aangezien hij deze niet concreet onderbouwt of staakt. Kort nadien geeft uw zoon K.(...) aan dat zijn broer I.(...) (uw zoon) dit jaar geen problemen kende (CGVS, gehoorverslag K.(...), p.6). Welnu, op basis van deze verklaringen kan niet worden besloten dat u overtuigende nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de eindbeoordeling van uw eerste aanvraag, waarbij u en uw gezinsleden zich uitsluitend beriepen op problemen omwille van uw neef Kh.(...), incorrect was." Deze vaststellingen en overwegingen worden in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat voormelde motieven door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.9. Daarnaast stelt verzoeker een vrees voor vervolging te koesteren ten gevolge van het feit dat hij en zijn echtgenote drager zijn van het HIV-virus.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekers medische problemen aan sich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het vluchtelingenverdrag, noch onder de regelgeving inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor de beoordeling van de medische elementen (een gebrekkige toegang tot de gezondheidszorg, beperkte structuur van zorgen in Tsjetsjenië, beperkte toegang tot pijnbestrijding of palliatieve zorg, gebrekkige toegang tot medische zorgen voor personen met HIV, die daarnaast ook lijden aan TBC en hepatitis) dient te richten tot de daarvoor geëigende procedure, *in casu* een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van medische redenen (artikel 9ter van de vreemdelingenwet). Wat verzoeker overigens heeft gedaan aangezien de beslissing naar aanleiding van zijn aanvraag 9ter op 42 juni 2016 door de Raad werd vernietigd (RvV nr. 168 936 van 2 juni 2016). De argumentatie dienaangaande zoals opgenomen in het verzoekschrift kan daarom niet in aanmerking worden genomen.

De Raad wijst er voorts op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd. Hierbij volstaat het in principe niet op algemene wijze te verwijzen naar de bestaande situatie in het land van herkomst.

2.9.1. Verzoeker argumenteert in voorliggend verzoekschrift dat hij in geval van terugkeer in Tsjetsjenië omwille van zijn HIV-besmetting verschillende vormen van discriminatie zal ondergaan.

De Raad benadrukt in dit verband dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

2.9.1.1. Verzoeker en zijn echtgenote halen vooreerst aan dat artsen in Tsjetsjenië mogelijk hun beroepsgeheim zouden schenden waardoor hun ziekte bekend zou raken. Zij vrezen om deze reden te worden gestigmatiseerd en verzoekers echtgenote haalt hierbij het voorbeeld aan van een Tsjetsjeense vrouw, wiens man aan HIV (AIDS) zou overleden zijn, waarna een commissie ter plaatse zou zijn afgestapt om gezinsleden te onderzoeken. De lokale gemeenschap zou vernomen hebben dat leden van het betreffende gezin met HIV besmet waren. Op de vraag of de betrokken dame problemen kreeg door het bekend raken van de HIV-besmetting binnen haar gezin, verklaarde verzoekers echtgenote dat betrokkene niet werd behandeld en dat er kwaad over de vrouw in kwestie werd gesproken. De betrokkene zou naar Mozdok vertrokken zijn, maar verzoekers echtgenote stelde niet te weten waarom. Op de vraag of de betrokken dame door de autoriteiten of medeburgers werd gevisieerd, verklaarde verzoekers echtgenote dit niet te weten (gehoor CGVS, p.4). Ook verzoeker haalde het voorbeeld aan van een zieke vrouw, wiens echtgenoot stierf en van wie de zoon eveneens ziek was en heel het dorp te

weten was gekomen dat zij HIV had. Hij leidde hieruit af dat het niet anders kon dan dat artsen dit zelf publiek hadden gemaakt (gehoor CGVS, p. 4). Verzoeker en zijn echtgenote maken aan de hand van deze vage verklaringen over een Tsjetsjeense vrouw evenwel niet aannemelijk dat er in hun hoofde sprake is van discriminatie die het leven in hun land van herkomst ondraaglijk maakt, noch tonen zij aan dat zij omwille van het feit dat zij drager zijn van het HIV-virus, wat mogelijk bekend zou raken in hun omgeving, daadwerkelijke vervolging riskeren in hun regio van herkomst. De door verzoeker en zijn echtgenote aangehaalde uitingen van discriminatie – zij wijzen op de negatieve vooroordelen ten opzichte van HIV-patiënten, die als immorele mensen worden gezien, op stigmatisering en sociale uitsluiting en verzoekers echtgenote had het over kwaadsprekerij – zijn immers, ofschoon moreel verwerpelijk en afkeurenswaardig, onvoldoende zwaarwichtig om te worden gekwalificeerd als een systematische en persoonsgerichte vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als een ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De argumentatie in het verzoekschrift omtrent de schending van het beroepsgeheim door artsen en de verwijzing naar rapporten waaruit blijkt dat gezondheidswerkers de HIV status van patiënten vaak 'lekken' en de confidentialiteit ten aanzien van de patiënt niet garanderen, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt overigens op generlei wijze dat met HIV besmette personen in Tsjetsjenië actief vervolgd worden. Integendeel blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan dat in 2007 in Grozny een zorgcentrum werd geopend dat specifiek bestemd is voor HIV/aids-patiënten, dat het centrum is uitgerust met een laboratorium, een ziekenhuis voor patiënten en een afdeling voor zwangerschaps- en gynaecologisch advies, dat er in het centrum antiretrovirale medicijnen tegen HIV zijn en dat dergelijke medicatie gratis zou verstrekt worden. Ook uit de door verzoeker bijgebrachte verslagen van Asyls en Ipsos blijkt dat HIV-patiënten in theorie recht hebben op gratis medicijnen. Uit dezelfde informatie blijkt dat er in de praktijk echter vaak tekorten zijn zodat de toegang tot de benodigde zorg onzeker blijft. Het tekort aan (gratis) medicatie is echter niet te wijten aan een discriminatie ten aanzien van HIV-patiënten doch is blijkens het verslag van Ipsos het gevolg van ontoereikende budgetten: *“Hoewel de federale overheid gratis therapie garandeert voor mensen met HIV, is het duidelijk dat de federale gezondheidszorg begroting niet in staat is om ARV-behandeling voor alle patiënten te dekken en extra steun van de internationale charitatieve donoren is niet genoeg om de kloof te overbruggen.”*

Betreffende verzoekers betoog dat *“verzoeker beweert dat deze informatie zich in het administratief dossier bevinden, zonder nadere specificaties te geven over de document of verslagen waarvan deze informatie worden ontleent (“Het Commissariaat-generaal beschikt over informatie, waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd”), dat “geen enkel van deze informatie melding maakt van een referentie”, en dat “bij gebreke van aangeving van referentie voor haar beweringen, laat verweerder aan verzoeker niet toe om de “juistheid van de informatie na te gaan”, die vervat liggen in de bestreden beslissing, en bijgevolg de “tegensprekelijkheid van de debatten niet toelaat”, en de door hem dienaangaande opgeworpen schendingen, wijst de Raad erop dat verzoeker de informatie van het Commissariaat-generaal waarop de bestreden beslissing mede is gesteund, waar in de beslissing naar wordt verwezen en welke als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd, eenvoudigweg, mits de daartoe voorziene aanvraagmodaliteiten, bij het Commissariaat-generaal kon opvragen, waardoor hij wel degelijk en afdoende in de mogelijkheid was en, gelet ook op zijn inzagerecht thans in het kader van huidige beroepsprocedure, is die welbepaalde informatie vervat in het administratief dossier nauwgezet (en) op haar juistheid na te gaan, en de bronnen/referenties ervan te vernemen. Verzoekers argumentatie dienaangaande kan dan ook niet worden aangenomen.*

Verzoeker toont niet aan dat de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier onjuist of niet meer actueel zouden zijn, en hij brengt geen documentatie bij die de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal vermogen te ontkrachten of te weerleggen.

2.9.1.2. Betreffende verzoekers argumentatie omtrent zijn druggebruik in de jaren '90, stelt de Raad vast dat verzoeker eerder tijdens zijn gehoren in het kader van onderhavige asielaanvraag met geen woord heeft gesproken over drugs en zijn verleden als druggebruiker. Verzoeker toont hoe dan ook niet *in concreto* aan, noch maakt hij aannemelijk dat hij omwille van zijn druggebruik in het verleden, daargelaten de geloofwaardigheid en ernst hiervan en in zoverre men in zijn land van herkomst van dit gebruik in het verleden (al/nog) op de hoogte zou zijn, heden in zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar om die reden een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De loutere verwijzing naar algemene rapporten waaruit blijkt dat druggebruikers vaak medische zorg wordt ontzegd, dat zij vaak geconfronteerd worden met vernederende en discriminerende houdingen alsook

grofheid vanwege medische hulpverleners en dat zij worden gedemoniseerd en gehaat kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.9.1.3. Daarnaast werpt verzoeker op dat hij geen economische activiteit zal kunnen uitoefenen in geval van terugkeer en dit omwille van zijn HIV-besmetting. Hij wijst te dezen in het verzoekschrift op de hoge werkloosheidsgraad in Tsjetsjenië en op de discriminatie van HIV-patiënten in de toegang tot de arbeidsmarkt. Zijn vrees betreffende de moeilijkheden om een baan te vinden is volgens verzoeker dan ook geenszins speculatief. Hij gaat met zijn betoog evenwel volledig voorbij aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal waar in de bestreden beslissing terecht het volgende wordt opgemerkt: *"(...) Wat betreft het opgeworpen motief kan trouwens nog opgemerkt worden dat het weinig waarschijnlijk is dat u en uw echtgenote nog de intentie hebben om in uw herkomstland economische activiteiten uit te oefenen. Immers, reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag kon u niet gehoord worden door het Commissariaat-generaal omwille van medische redenen, die werden gewettigd door 2 medische attesten (zie administratief dossier, eerste asielaanvraag) en uw echtgenote haalde, eveneens voor haar eerste asielaanvraag en in het kader van een gehoor met het oog op een terugnameverzoek (gehoor echtgenote, eerste aanvraag, "Terugnameverzoek", vraag 20), meerdere medische problemen aan. Ze verklaarde voor onderhavige aanvraag (CGVS, gehoorverslag Y.(...), p.7) bovendien dat ze sowieso niet meer kan werken en bijgevolg beroep zou doen op inkomsten die uw zoon K.(...) uit arbeid zou verwerven. (...)"* Gelet op deze vaststellingen en overwegingen en mede gelet op de informatie van de Deense Immigratie Dienst zoals vervat in het administratief dossier, waaruit blijkt dat in Tsjetsjenië de voorbije jaren inspanningen werden gedaan om personen die moeilijkheden hebben om een geschikte job te vinden, hiervoor te begeleiden, dat in afwachting van toegang tot de arbeidsmarkt, personen een werkloosheidsuitkering krijgen die nog verhoogd wordt als de persoon in kwestie een groot gezin te onderhouden heeft, dat kwetsbare groepen daarbovenop gratis medische verzorging krijgen en dat personen die in de mogelijkheid zijn om te werken, in staat zijn zichzelf (en hun gezin) te onderhouden, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het door verzoeker opgeworpen motief inzake het niet langer kunnen ontplooiën van economische activiteiten omwille van zijn HIV-besmetting evenmin kan weerhouden worden om hem internationale bescherming toe te kennen.

De schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan te dezen niet dienstig of nuttig worden ingeroepen daar de bij het administratief dossier gevoegde informatie van de Deense Immigratie Dienst geen "inlichtingen verkregen van een persoon of een instelling via telefoon of e-mail" betreft, zoals bedoeld in voormelde bepaling. Het betreft een rapport van de Deense Immigratie Dienst van januari 2015 (getiteld: "Security and human rights in Chechnya and the situation of Chechens in the Russian Federation – residence registration, racism and false accusations - Report from the Danish Immigration Service's fact finding mission to Moscow, Grozny and Volgograd, the Russian Federation- From 23 April to 13 May 2014 and Paris, France 3 June 2014") dat eenvoudigweg op het internet kan worden geraadpleegd, en als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd.

Ten overvloede wijst de Raad er nog dat socio-economische overwegingen, zoals tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Mede gelet op de informatie vervat in het administratief dossier, zijn er *in casu* geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren.

2.9.1.4. Verzoeker verklaart voorts dat zijn kinderen niet zullen kunnen huwen, enkel omdat hij en zijn echtgenote drager van het HIV-virus zijn. Hij wijst er in het verzoekschrift andermaal op dat huwelijkskandidaten een attest moeten overleggen dat staft dat ze geen drager zijn van het HIV-virus. Het is de Raad evenwel niet duidelijk hoe deze verplichting verzoekers kinderen zou beletten om in het huwelijk te treden. Zijn kinderen zijn immers zelf niet besmet met het HIV-virus en verzoeker brengt, zijn blote beweringen buiten beschouwing gelaten, geen objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat dit attest niet enkel geldt voor de huwelijkskandidaten maar tevens voor hun ouders. Hij stelt in dit verband slechts dat huwelijkskandidaten ook toestemming van een mullah moeten krijgen, doch erkent hierbij tevens dat een mullah geen attest vereist dat kandidaat-trouwers, laat staan hun ouders, niet met het HIV-virus besmet zijn. Ten overvloede wijst de commissaris-generaal er nog terecht op dat verzoekers vrees dat zijn dochter nooit een huwelijkspartner zal vinden omwille van het feit dat hij en zijn echtgenote drager zijn van het HIV-virus moeilijk te rijmen valt met de door hem uitgesproken vrees dat zijn dochter ontvoerd zou kunnen worden met het oog op een huwelijk. In de hypothese dat hij en zijn gezin daadwerkelijk zullen worden gestigmatiseerd omwille van de HIV-besmetting van hem en zijn

echtgenote, kan immers niet worden ingezien dat zijn dochter nog een dermate gegeerde huwelijkskandidate zou zijn dat zij met het oog hierop zou worden ontvoerd.

Wat betreft de vrees voor ontvoering van zijn dochter an sich, dient te worden benadrukt dat het loutere gegeven dat deze praktijk gangbaar zou zijn in Tsjetsjenië op zich onvoldoende is om in hoofde van verzoeker en zijn gezin te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoeker komt immers niet verder dan vage speculaties, waarmee hij niet aantoont dat zijn dochter hetzelfde lot zal ondergaan als zijn echtgenote, die hij destijds zelf ontvoerde.

2.9.1.5. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen het onderdeel van de motivering waar in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Voorts verwijst het BCHV naar een zaak voor het EHRM als illustratie van de discriminatie van met HIV besmette personen (nota BCHV, p.14); een Oezbeekse onderdaan zou een registratie geweigerd zijn omdat hij positief testte op HIV. Hier moet opgemerkt worden dat het een zaak betrof van een Oezbeekse onderdaan versus Rusland. Het BCHV brengt geen informatie naar voor, waaruit blijkt dat de Russische autoriteiten zich op dezelfde wijze zouden opstellen ten overstaan van eigen onderdanen. In een gelijkaardige context wijst het BCHV er ook op dat u en uw gezinsleden zich niet elders in de Russische Federatie zouden kunnen vestigen en dit enkel en alleen omwille van uw Tsjetsjeense origine. Welnu, uit het reeds eerder aangehaalde rapport van de Deense Immigratie Dienst (kopie in administratief dossier), blijkt dat het tegenwoordig wel degelijk mogelijk is voor Tsjetsjenen om zich buiten Tsjetsjenië te registreren en bijgevolg te vestigen, al dan niet met het oog op het verkrijgen van een gepaste medische behandeling. De procedure om zich te laten registreren kan weliswaar stug en traag verlopen, maar uiteindelijk kunnen Tsjetsjenen die dit wensen, zich buiten Tsjetsjenië registreren.”*, zodat dit onderdeel van de motivering onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.9.2. Evenmin betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot het door hem neergelegde medisch attest van een Belgische arts, het rapport van Asylas met algemene informatie over HIV in Tsjetsjenië, het schrijven van een sociaal assistente, het attest van een klinisch psychologe en een correspondentie tussen het BCHV en een contactpersoon. De Raad neemt om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad benadrukt te dezen dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de door hem bij onderhavige asielaanvraag aangebrachte documenten, waar hij in zijn verzoekschrift meermaals naar verwijst en welke hij deels opnieuw als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt. De commissaris-generaal heeft zijn bevindingen hieromtrent omstandig gemotiveerd in de bestreden beslissing, vaststellingen welke verzoeker niet met concrete en valabele argumenten in een ander daglicht weet te plaatsen.

2.9.3. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat de door verzoeker aangehaalde vormen van discriminatie die hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst vreest te ondergaan, niet kunnen worden gekwalificeerd als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of als ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10.1. Waar verzoeker nog betoogt dat er gegronde redenen bestaan om aan te nemen dat er een reëel risico zou bestaan dat hij ernstige schade, zoals foltering of onmenselijke behandelingen of vernederende straf zou oplopen indien hij zou worden teruggestuurd naar Tsjetsjenië, hij in dit verband verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 46 425 van 16 juli 2010) en hij onder verwijzing naar de stukken 10, 11 en 12 toegevoegd aan het verzoekschrift opwerpt dat men dient te erkennen dat in Tsjetsjenië nog steeds op grote schaal mensenrechtenschendingen worden gepleegd en dat straffeloosheid er een probleem blijft, dient te worden benadrukt dat noch het Commissariaat-generaal, noch de Raad betwist dat er in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: *“(…) Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de*

Vluchtelingenconventie.” Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker evenwel geen concrete gegevens bij waaruit kan blijken dat hij het risico loopt om welke reden dan ook vals te worden beschuldigd, te worden gearresteerd of te worden gefolterd. De Raad benadrukt te dezen dat een algemene verwijzing naar een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties, zonder deze te betrekken op de individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit reëel risico dient immers steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Ook de verwijzing naar rechtspraak van de Raad is te dezen niet dienstig daar iedere asielaanvraag op individuele basis en op eigen merites moet worden onderzocht.

2.10.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat de situatie in Tsjetsjenië actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze beoordeling op generlei wijze, noch brengt hij concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.12. Waar verzoeker vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS